

CAMILLA LACKBERG

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
30.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΟΥΒΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΣΚΛΗΡΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

«Δηλαδή δεν μπορεί να είναι απλώς τραυματισμένη;» έκανε η Φέι.

Χαμήλωσε τη ματιά της στο τραπέζι, δεν μπορούσε να συναντήσει τα βλέμματά τους.

Μια στιγμή δισταγμού. Έπειτα μια φωνή γεμάτη θλίψη.

«Υπάρχει υπερβολικά πολύ αίμα για ένα τόσο μικρό κορμί. Δεν θέλω όμως να κάνω εικασίες προτού την εξετάσει κάποιος ιατροδικαστής».

Η Φέι έγενεψε καταφατικά. Έβαλε νερό σ' ένα διαφανές πλαστικό ποτήρι, το έφερε στο στόμα, αλλά το χέρι της έτρεμε τόσο πολύ, που μερικές σταγόνες κύλησαν στο σαγόνι κι έσταξαν στην μπλούζα της. Η ξανθιά αστυνομικίνα με τα καλοσυνάτα γαλανά μάτια έγειρε μπροστά και της έδωσε ένα χαρτομάντιλο.

Σκουπίστηκε με αργές κινήσεις. Το νερό θ' άφηνε άσχημους λεκέδες στη μεταξωτή της μπλούζα. Όχι πως είχε σημασία πια.

«Και δεν υπάρχει αμφιβολία; Καμία απολύτως αμφιβολία;»

Η αστυνομικίνα λοξοκοίταξε τον συνάδελφό της κι έπειτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Φάνηκε να επιλέγει με προσοχή τα λόγια της:

«Όπως είπα, πρέπει να κάνει αξιολόγηση των ευρημάτων στη σκηνή του εγκλήματος ένας ιατροδικαστής. Αλλά σε αυτή τη φάση όλα δείχνουν προς την ίδια κατεύθυνση: ο πρώην σου, ο Τζακ, σκότωσε την κόρη σας».

Η Φέι έκλεισε τα μάτια κι έπνιξε έναν λυγμό.

Η Ζιλιέν κοιμόταν επιτέλους. Τα μαλλιά της ήταν απλωμένα στο ροζ προσκεφάλι. Ανάσαινε ήρεμα. Η Φέι τη χαίδεψε στο μάγουλο, προσεκτικά για να μην την ξυπνήσει.

Ο Τζακ θα επέστρεφε απόψε από επαγγελματικό ταξίδι στο Λονδίνο. Ή μήπως στο Αμβούργο; Η Φέι δεν θυμόταν. Θα ήταν κουρασμένος κι αγχωμένος όταν θα έφτανε στο σπίτι, αλλά θα φρόντιζε να τον χαλαρώσει με τον καλύτερο τρόπο.

Έκλεισε προσεκτικά την πόρτα της κρεβατοκάμαρας για να μην ξυπνήσει τη Ζιλιέν, βγήκε αθόρυβα στο χολ και έλεγξε αν η εξώπορτα ήταν κλειδωμένη. Στην κουζίνα πέρασε το χέρι της πάνω από τον πάγκο. Τρία μέτρα λευκό μάρμαρο με γκριζογάλανα νερά. Μάρμαρο Καράρα, φυσικά. Διόλου πρακτικό, δυστυχώς, αφού το πορώδες υλικό απορροφούσε τα πάντα σαν σφουγγάρι και ήδη είχε ένα σωρό απαίσιους λεκέδες. Αλλά ο Τζακ δεν πειθόταν να βρει κάτι πιο βολικό, δεν υπήρχε καν ως σκέψη στο μυαλό του. Η κουζίνα του διαμερίσματος στη Ναρβαβέγκεν είχε κοστίσει κάτι λιγότερο από εκατομμύριο, χωρίς παζάρια και τσιγκουνιές.

Η Φέι πήρε ένα μπουκάλι Αμαρόνε και ακούμπησε ένα ποτήρι στον πάγκο. Ποτήρι πάνω στη μαρμαρίνη επιφάνεια, κελάρυσμα κρασιού που πέφτει αφρίζοντας... Έτσι ήταν, με λίγα λόγια, τα βράδια της όταν έλειπε ο Τζακ. Σέρβιρε προσεκτικά κρασί στο ποτήρι, δεν ήθελε κι άλλους κόκκινους λεκέδες στη λευκή επιφάνεια του μαρμάρου. Φέροντάς το στο στόμα, έκλεισε τα μάτια της.

Χαμήλωσε τα φώτα από το ντίμερ και βγήκε στο χολ, εκεί όπου κρέμονταν τα ασπρόμαυρα πορτρέτα της ίδιας, της Ζιλιέν

και του Τζακ. Τα είχε τραβήξει η Κέιτ Γκάμπορ, ανεπίσημη φωτογράφος της διαδόχου του σουηδικού θρόνου, η οποία κάθε χρόνο έβγαζε καινούργιες αξιολάτρευτες φωτογραφίες των εγγονιών της βασιλικής οικογένειας να παίζουν με τα φθινοπωρινά φύλλα φορώντας ολόλευκα ρούχα. Η ίδια και ο Τζακ είχαν επιλέξει να βγάλουν καλοκαιρινές φωτογραφίες. Πόζαραν χαλαροί στην παραλία, η Ζιλιέν ανάμεσά τους, με τα ξανθά μαλλιά της ν' ανεμίζουν. Φυσικά, φορούσαν λευκά: η ίδια ένα απλό βαμβακερό φόρεμα Armani· ο Τζακ πουκάμισο και παντελόνι Hugo Boss, με τα μπατζάκια γυρισμένα· η Ζιλιέν ένα δαντελένιο φόρεμα από την παιδική κολεξιόν της Stella McCartney. Είχαν τσακωθεί ακριβώς πριν από τη φωτογράφιση. Δεν θυμόταν για ποιο πράγμα, ήξερε μόνο ότι ήταν δικό της το λάθος. Ωστόσο τίποτε απ' όλα αυτά δεν φαινόταν στα πορτρέτα.

Η Φέι ανέβηκε τις σκάλες. Δίστασε λίγο έξω από την πόρτα του γραφείου του Τζακ, αλλά τελικά την άνοιξε. Το δωμάτιο βρισκόταν σ' έναν πυργίσκο που έβλεπε προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Μοναδικός σχεδιασμός για έναν μοναδικό χώρο, όπως είχε πει ο μεσίτης όταν τους έδειχνε το διαμέρισμα πέντε χρόνια πριν. Είχε τότε στην κοιλιά της τη Ζιλιέν και στο μυαλό της μύριες λαμπρές προσδοκίες για το μέλλον.

Λάτρευε το δωμάτιο στον πυργίσκο. Ο χώρος σε συνδυασμό με το φως που έμπαινε από τα παράθυρα της δημιουργούσαν την αίσθηση ότι πετούσε. Και τώρα που το σκοτάδι ήταν συμπαγές εκεί έξω, οι καμπυλωτοί τοίχοι την αγκάλιαζαν σαν ζεστό κουκούλι.

Είχε διακοσμήσει μόνη της το δωμάτιο, όπως και το υπόλοιπο διαμέρισμα. Είχε διαλέξει ταπετσαρίες, βιβλιοθήκες, γραφείο, φωτογραφίες και πίνακες για τους τοίχους. Και ο Τζακ ήταν ενθουσιασμένος με ό,τι είχε κάνει. Ποτέ δεν αμφισβήτησε το γούστο της – μάλιστα, ένιωθε πολύ περήφανος όταν οι καλεσμένοι τους ζητούσαν το τηλέφωνο του διακοσμητή τους.

Αυτές ήταν οι στιγμές που της επέτρεπε να λάμψει.

Κι ενώ τ' άλλα δωμάτια, φωτεινά, ψηλοτάβανα και άνετα, είχαν μοντέρνα διακόσμηση, το δωμάτιο εργασίας του Τζακ ήταν πιο βαρύ, φέροντας ξεκάθαρα την αντρική σφραγίδα. Είχε βάλει τα δυνατά της σε αυτό το δωμάτιο, περισσότερο απ' ό,τι στην κρεβατοκάμαρα της Ζιλιέν και στο υπόλοιπο διαμέρισμα. Ο Τζακ θα περνούσε πολλές ώρες εδώ και θα έπαιρνε σημαντικές αποφάσεις, που θα επηρέαζαν το μέλλον της οικογένειάς τους. Το λιγότερο που μπορούσε να κάνει ήταν να του προσφέρει ένα καταφύγιο, ένα άδυτο, εδώ πάνω, ακριβώς κάτω απ' τα σύννεφα.

Η Φέι πέρασε ικανοποιημένη το χέρι της πάνω από το γραφείο του Τζακ, ένα έπιπλο σε ρουστίκ στιλ, το οποίο ανήκε κάποτε στον Ίνγκμαρ Μπέργκμαν και το είχε αγοράσει η ίδια από τον οίκο δημοπρασιών Bukowskis. Ο Τζακ δεν ήταν κανένας φοβερός φαν του Μπέργκμαν, προτιμούσε ταινίες με τον Τζάκι Τσαν ή κωμωδίες με τον Μπεν Στίλερ, αλλά του άρεσε, όπως και στη Φέι, ένα έπιπλο με παρελθόν.

Όταν έδειχναν σε καλεσμένους το σπίτι, ο Τζακ χτυπούσε πάντα δυο φορές την παλάμη του στην επιφάνεια του γραφείου και εξηγούσε, τάχα μου αδιάφορα, ότι το όμορφο έπιπλο κοσμούσε κάποτε την οικία τού παγκόσμιας φήμης σκηνοθέτη. Κάθε φορά η Φέι χαμογελούσε, γιατί τη στιγμή που έλεγε αυτά τα λόγια τα βλέμματά τους συναντιόνταν. Ήταν άλλο ένα από τα χιλιάδες πράγματα που μοιράζονταν στη ζωή τους. Τα βλέμματα οικειότητας, οι μικρές στιγμές που έχτιζαν μια σχέση.

Βούλιαξε στην καρέκλα γραφείου πίσω από τον υπολογιστή, έκανε μισή στροφή και βρέθηκε να κοιτάζει το παράθυρο. Έπεφτε χόνι, που μετατρέπεται σε λάσπη κάτω στον δρόμο. Γέροντας λίγο μπροστά, είδε ένα αυτοκίνητο να παλεύει να προχωρήσει μέσα στο σκοτεινό βράδυ του Φλεβάρη. Στην οδό Μπανέρ ο οδηγός έστριψε το τιμόνι και εξαφανίστηκε προς την πόλη. Για

μια στιγμή ξέχασε γιατί είχε έρθει εδώ, γιατί καθόταν στο γραφείο του Τζακ. Ήταν άλλωστε πάρα πολύ εύκολο να χαθεί στο σκοτάδι, υπνωτισμένη από τις νιφάδες που έπεφταν αργά διαπερνώντας τη μαυρίλα.

Η Φέι ανοιγόκλεισε τα μάτια, όρθωσε το κορμί της στην καρέκλα και έκανε πάλι μισή στροφή, ώστε να βρεθεί αντίκρυ στην τεράστια οθόνη Apple. Κούνησε το ποντίκι και η οθόνη απέκτησε ζωή. Αναρωτήθηκε τι να είχε κάνει ο Τζακ το μάους παντ που του είχε χαρίσει τα Χριστούγεννα, αυτό με τη φωτογραφία της ίδιας και της Ζιλιέν. Στη θέση του υπήρχε ένα κακάσχημο αντίστοιχο μπλε με το σήμα της τράπεζας Nordea. Το χριστουγεννιάτικο δώρο για τους πελάτες των πριβέ τραπεζικών υπηρεσιών.

Ήξερε τον κωδικό: *Julienne2010*. Πάλι καλά που δεν είχε τη Nordea στην προφύλαξη οθόνης, αλλά τη φωτογραφία που είχε τραβήξει ο Τζακ με τη Φέι και τη Ζιλιέν στη Μαρβέγια. Βρίσκονταν στην παραλία, η Φέι, με τα χέρια τεντωμένα, σήκωνε την κόρη τους ψηλά στον ουρανό. Γελούσαν και οι δυο τους, αλλά το γέλιο της Φέι περισσότερο το ένιωθες παρά το έβλεπες όπως ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, με τα μαλλιά να επιπλέουν στο νερό. Τα καταγάλανα μάτια της Ζιλιέν κοιτούσαν κατευθείαν στον φακό, διαπερνώντας τον, φτάνοντας ως τα επίσης καταγάλανα μάτια του Τζακ.

Η Φέι έγειρε πιο κοντά, το βλέμμα της διέτρεξε το κορμί της στη φωτογραφία: ηλιοκαμένο και στιλπνό από το αλάτι και το νερό. Παρόλο που είχε τραβηχτεί μόλις μερικούς μήνες μετά τον τοκετό, βρισκόταν σε καλύτερη φόρμα απ' ό,τι τώρα. Η κοιλιά της επίπεδη. Τα μπράτσα λεπτά. Οι μηροί αδύνατοι και σφιχτοί. Αλλά τώρα, δυόμισι χρόνια μετά, ζύγιζε τουλάχιστον δέκα κιλά παραπάνω σε σύγκριση με τότε, ίσως και δεκαπέντε. Δεν είχε τολμήσει να ανέβει στη ζυγαριά εδώ και πολύ καιρό.

Πήρε το βλέμμα της από το κορμί στη φωτογραφία και άνοι-

ξε το πρόγραμμα περιήγησης. Ανέσυρε το ιστορικό κι έγραφε τη λέξη «πορνό». Αρχίζαν να εμφανίζονται ο ένας σύνδεσμος μετά τον άλλον, ταξινομημένοι κατά ημερομηνία. Παρακολουθούσε με άνεση τις σεξουαλικές φαντασιώσεις του Τζακ τους τελευταίους μήνες. Ήταν σαν μια εγκυκλοπαίδεια της καύλας του. Σεξουαλικές φαντασιώσεις για αρχάριους.

Στις 26 Οκτώβρη είχε δει δύο κλιπ: «Ρωσίδα πιτσιρίκα τον τρώει από μεγάλο πούτσο» και «Κοκαλιάρα έφηβη γαμιέται χοντρά». Ό,τι άποψη κι αν είχε κανείς για τον κλάδο του πορνό, οι τίτλοι των ταινιών που παρήγε ήταν συγκεκριμένοι. Χωρίς μισόλογα και υπονοούμενα. Καμία προσπάθεια να εξωραΐσουν, να υπερβάλουν, να πουν ψέματα για το τι πουλούσαν και για το τι πραγματικά ήθελε αυτός που καθόταν μπροστά στην οθόνη. Ένας ευθύς διάλογος, μια ανοιχτή, έντιμη επικοινωνία.

Ο Τζακ έβλεπε πορνοταινίες από τότε που τον ήξερε. Το έκανε και η ίδια καμιά φορά όταν ήταν μόνη. Αγανακτούσε και περιφρονούσε τις φίλες της που ισχυρίζονταν ότι δεν θα περνούσε ποτέ από το μυαλό των αντρών τους να δουν τσόντες. Μιλάμε για πολλά απωθημένα.

Παλιότερα ο Τζακ δεν άφηνε το πορνό να επηρεάζει την ερωτική τους ζωή. Ποτέ το ένα δεν απέκλειε το άλλο. Τώρα όμως δεν επιδίωκε πια σεξουαλικές επαφές μαζί της, αν και συνέχιζε να βρίσκει ικανοποίηση στην «Κοκαλιάρα έφηβη που γαμιέται χοντρά».

Ο κόμπος στο στομάχι της γινόταν όλο και πιο σφιχτός με κάθε βιντεοκλίπ που έβλεπε. Οι κοπέλες ήταν νεαρές, λιπόσαρκες και πειθήνιες. Ο Τζακ πάντα ήθελε τα κορίτσια του νεαρά και αδύνατα – άλλωστε έτσι δεν τις ήθελαν τις γυναίκες τους οι περισσότεροι άντρες; Οπότε δεν είχε αλλάξει αυτός, αλλά η ίδια. Στο ακριβό τους προάστιο, το Έστερμαλμ, δεν επιτρεπόταν να γερνάς και να παίρνεις κιλά. Τουλάχιστον στις γυναίκες.

Τον τελευταίο μήνα ο Τζακ είχε δει την ίδια ταινία εφτά ή οχτώ φορές: «Μαθητριάδα ξεσκίζεται άγρια από τον δάσκαλό της». Η Φέι πάτησε το κουμπί αναπαραγωγής. Κοπελίτσα με εμπριμέ φουστίτσα, λευκό πουκάμισο, γραβάτα, κάλτσες και κοτσίδες αλλά Πίπη Φακιδομούτη έχει προβλήματα στο σχολείο. Οι σοβαρότερες δυσκολίες της παρουσιάζονται στη μελέτη της βιολογίας. Ανήσυχοι, οι γονείς προσλαμβάνουν δάσκαλο για ιδιαίτερα μαθήματα. Φεύγουν όμως και αφήνουν την κόρη τους μόνη στο σπίτι. Χτυπάει το κουδούνι. Ένας σαραντάρης που φοράει σακάκι με δερμάτινα μπαλώματα στους αγκώνες και κρατάει χαρτοφύλακα στέκεται στο κατώφλι. Η κοπέλα τον συνοδεύει σε μια φωτεινή κουζίνα. Παίρνει τα σχολικά βιβλία της και τα ανοίγει. Αρχίζουν να κάνουν μάθημα για τους μυς του σώματος.

«Όταν θα λέω το όνομα ενός μυ, εσύ θα δείχνεις σε ποιο μέρος του σώματός σου βρίσκεται. Τι λες, θα τα καταφέρεις;» ρωτάει ο δάσκαλος με βαριά φωνή.

Η κοπέλα τον κοιτάζει με κάτι ματάρες να, μετά γνέφει καταφατικά και σουφρώνει επιδεικτικά τα χείλη. Καταφέρει να δείξει σωστά μόνο δύο μυς. Όταν εκείνος λέει «μείζων γλουτιαίος», εκείνη ανασηκώνει λίγο τη φούστα της, ίσα να φανεί το κιλοτάκι της, και δείχνει τα λαγόνια της. Ο δάσκαλος κουνάει το κεφάλι αρνητικά και χαμογελάει.

«Σήκω να σου δείξω» της λέει.

Εκείνη σπρώχνει πίσω την καρέκλα της και σηκώνεται. Ο άντρας σέρνει το μεγάλο χέρι του αργά από το πίσω μέρος του γονάτου μέχρι κάτω από τη φούστα. Της ανεβάζει το ρούχο κι άλλο και παραμερίζει το κιλοτάκι της. Βάζει μέσα ένα δάχτυλο. Η κοπέλα στενάζει βαριά. Ένας τέλειος στεναγμός απίστευτης καύλας. Αλλά με μια δόση αθωότητας και ενοχής μαζί. Σαν να ομολογεί στον θεατή πως ξέρει πολύ καλά ότι δεν πρέπει να το κάνει αυτό. Ότι είναι απαγορευμένο. Αλλά ότι δεν μπορεί να

σταματήσει. Ότι ο πειρασμός είναι πολύ μεγάλος για να μπορέσει ν' αντισταθεί.

Αφού το δάχτυλό του μπαينوβγαίνει κάμποσες φορές, τη βάζει να σκύψει πάνω στο τραπέζι και την πηδάει. Εκείνη στενάζει, κραυγάζει, γδέρνει με τα νύχια της το τραπέζι. Τον ικετεύει για περισσότερο. Η φάση τελειώνει με εκείνον να της ζητάει να φορέσει τα γυαλιά της, που της έχουν πέσει κατά τη διάρκεια των περιπτώξεων, επειδή θέλει να χύσει στο πρόσωπό της. Με τα χαρακτηριστικά της αλλοιωμένα από την ηδονή και το στόμα μισάνοιχτο, η μαθήτρια υποδέχεται το σπέρμα.

Πουθενά δεν γίνεται τόσο σαφές όσο στις πορνοταινίες πως οι άντρες έχουν το σπέρμα τους περί πολλού. Και το μοιράζουν σε παθιασμένες και φλογερές γυναίκες με μισάνοιχτο στόμα –το στόμα πάντα μισάνοιχτο!– σαν να 'ναι δώρο.

Η Φέι έκλεισε τον υπολογιστή κάνοντας μερικά απανωτά κλικ με το ποντίκι πάνω στο κακάσχημο μάους παντ της τράπεζας Nordea. Ε, αφού ο Τζακ ήθελε τέτοια, τέτοια θα του έκανε.

Έσπρωξε πίσω την καρέκλα, που έβγαλε ένα τρίξιμο διαμαρτυρίας, και σηκώθηκε. Έξω είχε σκοτάδι πίσσα τώρα. Το χιόνι είχε σταματήσει να πέφτει. Πήρε το ποτήρι με το κρασί μαζί της και βγήκε από το δωμάτιο.

Στην τεράστια γκαρνταρόμπα του θα έβρισκε ό,τι χρειαζόταν. Κοίταξε το ρολόι. Εννιά και μισή. Όπου να 'ταν θα προσγειωνόταν και το αεροπλάνο του Τζακ. Φυσικά, θα χρησιμοποιούσε τις υπηρεσίες VIP του αεροδρομίου Αρλάντα, οπότε δεν θα του έπαιρνε πολλή ώρα να ξεμπερδέψει.

Έκανε ένα βιαστικό ντους και ξύρισε μερικές τριχούλες που πετάγονταν στο εφήβαιο. Μακιγιαρίστηκε, όχι όπως συνήθιζε, αλλά λίγο πιο ατημέλητα τούτη τη φορά, πιο νεανικά. Έβαλε πολύ ρουζ, πολλή μάσκαρα και, για κερασάκι στην τούρτα, έβαψε τα χείλη της μ' ένα έντονο ροζ κραγιόν, το οποίο βρήκε στο

βάθος του συρταριού με τα είδη μακιγιάζ, έχοντας μάλλον ξεμείνει από μια δωροσακούλα που της είχαν προσφέρει σε κάποια κοινωνική εκδήλωση.

Ο Τζακ απόψε δεν θα έπαιρνε αυτήν —όχι τη Φέι, τη σύζυγο και μητέρα του παιδιού του—, αλλά μια νεότερη, πιο άγουρη κι αθώα κοπέλα, κάποια που δεν την είχαν αγγίξει ποτέ. Αυτό χρειαζόταν, αυτό θα του έδινε.

Διάλεξε μια από τις λεπτότερες γκριζες γραβάτες του Τζακ κι έκανε έναν τσαπατσούλικο κόμπο. Φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά τα οποία ντρεπόταν να φοράει μπροστά σε άλλους, και γι' αυτόν τον λόγο τα έκρυβε όταν είχαν καλεσμένους. Μαύρα, ορθογώνια, Dolce & Gabbana. Η Φέι περιεργάστηκε το αποτέλεσμα στον καθρέφτη. Έδειχνε δέκα χρόνια νεότερη. Σαν τον νεαρό εαυτό της όταν εγκατέλειψε τη Φιελμπάκα.

Δεν ήταν σύζυγος. Ούτε μητέρα. Ήταν τέλεια.

Γλίστρησε αθόρυβα στο δωμάτιο της Ζιλιέν για να πάρει ένα από τα τετράδιά της και ένα μολύβι με ροζ πομπόν στην άκρη του. Κοντοστάθηκε όταν η κόρη της μουρμούρισε κάτι στον ύπνο της. Μήπως ετοιμαζόταν να ξυπνήσει; Μπα. Σύντομα ακούστηκε ξανά η ήρεμη αναπνοή της.

Πήγε στην κουζίνα να γεμίσει το ποτήρι της με κρασί, αλλά το ξανασκέφτηκε κι άνοιξε ένα συρτάρι όπου φυλούσαν τα πλαστικά κύπελλα της Ζιλιέν. Έβαλε κρασί σε ένα μεγάλο ποτήρι με στάμπα Hello Kitty, με καπάκι και καλαμάκι μαζί. Τέλεια.

Όταν άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της εξώπορτας, καθόταν και ξεφύλλιζε το *Economist*, το οποίο ο Τζακ επέμενε να υπάρχει πάντα εκεί και να φαίνεται. Αν και ήταν η μόνη στην οικογένεια που το διάβαζε πραγματικά.

Ο Τζακ άφησε τη βαλίτσα στο πάτωμα, έβγαλε τα χειροποίητα ιταλικά παπούτσια του και τα τοποθέτησε στα καλαπόδια από κέδρο, που ήταν απαραίτητα για να διατηρεί τη φόρμα του

το μαλακό δέρμα. Η Φέι παρέμεινε ακίνητη. Σε αντίθεση με το δικό της διακριτικό λιπ γκλος της Lancôme, αυτό που φορούσε έκανε τα χείλη της να κολλάνε και μύριζε ελαφρώς συνθετικό.

Ο Τζακ άνοιξε προσεκτικά το ψυγείο. Ακόμη δεν την είχε δει. Κινούνταν αθόρυβα, πιστεύοντας μάλλον ότι εκείνη και η Ζιλιέν κοιμόνταν.

Η Φέι τον περιεργαζόταν από τη θέση της στο σκοτεινό καθιστικό. Σαν μια ξένη που κατασκόπευε από κάποιον παράθυρο, μπορούσε να παρακολουθεί τον άντρα της χωρίς εκείνος να ξέρει ότι ήταν αντικείμενο παρατήρησης. Συνήθως ο Τζακ ήταν μες στην ένταση. Τώρα που νόμιζε ότι δεν τον έβλεπε κανείς, κινούνταν διαφορετικά. Ανέμελα, σχεδόν απρόσεκτα. Το ψηλό κορμί του ήταν ελαφρώς σκυφτό, όχι πολύ, αλλά αρκετά για να καταλάβει η Φέι, που τον ήξερε καλά, τη διαφορά. Το πρόσωπό του ήταν πιο χαλαρωμένο, χωρίς εκείνη τη μόνιμη ρυτίδα ανησυχίας που είχε τώρα τελευταία ακόμα και σε κοινωνικές επαφές και εκδηλώσεις, περιστάσεις τόσο στενά συνυφασμένες με την καριέρα του, με τη ζωή τους, αφού τα γέλια και οι καμπανιστοί ήχοι ποτηριών μπορούσαν να μεταφραστούν σε συμφωνίες πολλών εκατομμυρίων την επομένη.

Θυμήθηκε πώς ήταν ο Τζακ νέος, όταν πρωτογνωρίστηκαν. Το σκανταλιάρικο βλέμμα του, το χαρούμενο γέλιο του, τα χέρια του, που έπρεπε να την αγγίζουν συνεχώς, χέρια που δεν τη χόρταιναν.

Το φως από το εσωτερικό του ψυγείου έπεφτε στο πρόσωπό του κι εκείνη δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από πάνω του. Τον αγαπούσε. Αγαπούσε τις φαρδιές του πλάτες. Αγαπούσε τα μεγάλα του χέρια, που τώρα κρατούσαν το κουτί με τον χυμό και το έφερναν στα χείλη του. Σύντομα θα ήταν πάνω της, μέσα της, Ω, πόσο το λαχταρούσε.

Μπορεί να ήταν η λαχτάρα που έκανε το κορμί της να κινηθεί,

γιατί εκείνος έστρεψε απότομα το πρόσωπό του προς τη στιλπνή επιφάνεια της πόρτας του φούρνου και είδε την αντανάκλασή της. Ξαφνιασμένος, έκανε στροφή, με το κουτί του χυμού ακόμη στο χέρι, στα μισά της διαδρομής προς το στόμα.

Το άφησε στον πάγκο της κουζίνας.

«Ξύπνια είσαι;» έκανε κάπως έκπληκτος. Η ρυτίδα είχε επιστρέψει ανάμεσα στα καλοσχηματισμένα φρύδια.

Η Φέι δεν απάντησε, απλώς σηκώθηκε κι έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. Το βλέμμα του έκοψε το κορμί της από πάνω μέχρι κάτω. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που την είχε κοιτάξει έτσι.

«Έλα δω» είπε η Φέι απαλά, με φωνή κάπως ψιλή.

Ο Τζακ έκλεισε την πόρτα του ψυγείου και η κουζίνα βυθίστηκε πάλι στο σκοτάδι. Ωστόσο η λάμψη από τα φώτα της πόλης έξω ήταν αρκετή ώστε να μπορούν να βλέπουν ο ένας τον άλλον. Εκείνος έκανε τον γύρο του πάγκου, σκούπισε το στόμα του με τη ράχη της παλάμης κι έσκυψε να τη φιλήσει. Η Φέι απέστρεψε το πρόσωπό της και τον έσπρωξε σε μια καρέκλα. Αυτή είχε το πρόσταγμα τώρα. Όταν ο Τζακ άπλωσε το χέρι του στη φούστα της, του το έκανε πέρα μ' ένα χτύπημα, μόνο για να το πιάσει την επόμενη στιγμή και να το φέρει πίσω από το γόνατό της. Ανέβασε τη φούστα της για να μπορέσει αυτός να δει το δαντελωτό της κιλοτάκι, με την ελπίδα ότι θα το αναγνώριζε, ότι θα καταλάβαινε πως ήταν ακριβώς ίδιο. Σαν εκείνης. Της νεαρής κοπέλας. Της παρθένας.

Το χέρι του ανηφόρισε και η Φέι δεν μπόρεσε να συγκρατήσει έναν στεναγμό. Αλλά, αντί να παραμερίσει το κιλοτάκι, το άρπαξε και το έσκισε. Εκείνη στέναξε ξανά, δυνατώτερα. Έγειρε μπροστά στο τραπέζι και λίκνισε προκλητικά τους γλουτούς της. Ο Τζακ ξεκούμπωσε το παντελόνι και το κατέβασε μονομιάς, μαζί με το μποξεράκι. Την άρπαξε από τα μαλλιά και την πίεσε

πιο κοντά στο τραπέζι. Έγειρε πάνω της με όλο του το βάρος και της δάγκωσε απαλά τον λαιμό, και στα ρουθούνια της Φέι ήρθε μια μυρωδιά από χυμό πορτοκάλι αναμειγμένο με το ούισκι που είχε πιει στην πτήση. Της άνοιξε τα πόδια με αποφασιστικές κινήσεις, στάθηκε πίσω της και μπήκε μέσα της.

Ο Τζακ μπαινόβγαινε μέσα της βίαια, επιθετικά, και με κάθε ώθηση η ακμή της επιφάνειας του τραπεζιού την έκοβε στο ύψος του διαφράγματος. Την πονούσε, αλλά ο πόνος ήταν λύτρωση, ανακούφιση, κάνοντάς τη να ξεχνάει όλα τ' άλλα και να επικεντρώνεται αποκλειστικά στην απόλαυση.

Ήταν δική του. Η απόλαυσή της ήταν δική του. Το κορμί της ήταν δικό του.

«Πες μου όταν είσαι έτοιμος να χύσεις» ψιθύρισε βραχνά, με το μάγουλο κολλημένο πάνω στη γυμνή επιφάνεια του τραπεζιού, όπου το κραγιόν άφηνε λιπαρά ίχνη.

«Τώρα!» έκανε λαχανιασμένος ο Τζακ.

Η Φέι γονάτισε μπροστά του. Εκείνος, ανασαίνοντας βαριά, έσπρωξε το καυλί του στο ανοιχτό στόμα της. Αδράχνοντας και με τα δυο του χέρια το πίσω μέρος του κεφαλιού της, το ώθησε ακόμα πιο βαθιά μέσα. Εκείνη καταπολέμησε την ενστικτώδη αντίδραση να ξεράσει, προσπαθώντας να μην αποτραβήξει το κεφάλι της. Να δεχτεί αυτό που είχε να της δώσει. Μόνο αυτό, πάντα.

Η Φέι μπορούσε να δει τη σεκάνς από την πορνοταινία μπροστά της, κι όταν ο Τζακ έχυσε, ένιωσε τεράστια ικανοποίηση βλέποντας στο πρόσωπό του την ίδια έκφραση μ' αυτήν που είχε και ο δάσκαλος βιολογίας όταν μπήκε μέσα στη νεαρή παρθένα.

«Καλώς όρισες στο σπίτι, αγάπη μου» του είπε μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

Ήταν μια από τις τελευταίες φορές που έκαναν έρωτα ως παντρεμένοι.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 23 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Η Φεί μοιάζει να τα έχει όλα: έναν τέλειο σύζυγο, μια πολυαγαπημένη κόρη και ένα πολυτελές διαμέρισμα στην καλύτερη περιοχή της Στοκχόλμης. Όμως σκοτεινές αναμνήσεις από την παιδική της ηλικία σ' ένα γραφικό ψαροχώρι, τη Φιελμπάκα, τη στοιχειώνουν, και νιώθει όλο και περισσότερο σαν φυλακισμένη σε χρυσό κλουβί.

Κάποτε ήταν μια δυνατή και φιλόδοξη γυναίκα, πριν τα παρατήσει όλα για τον σύζυγό της τον Τζακ. Όταν διαπιστώνει πως εκείνος την απατά, ο κόσμος της Φεί γκρεμίζεται και μένει εντελώς ξεκρέμαστη. Είναι κυριολεκτικά καταρρακωμένη, ώσπου αποφασίζει να πληρώσει τον Τζακ με το ακριβές αντίτιμο της προδοσίας του, με τη δίκαιη εκδίκησή της.

**Το Χρυσό κλουβί είναι ένα ψυχολογικό θρίλερ,
ένα γενναίο μυθιστόρημα με πρωταγωνίστρια μια γυναίκα
που τη χρησιμοποίησαν, την πρόδωσαν ώσπου πήρε τη μοίρα
στα χέρια της. Μια δραματική ιστορία εξαπάτησης,
λύτρωσης και εκδίκησης.**

ISBN:978-618-03-1688-9

9 786180 316889

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81688